

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-315)

Mar (2) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	8
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	14
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 135)

23. சுத்தயே ஸர்வபூதாநாம் ஸந்த்யா தேவீ ப்ரவர்த்ததே

உபஸ்தாய விவஸ்வந்தமந்த: ஸ்தம் புருஷோத்தமம்

24. குர்யாத் அக்னிவிதம் ஸம்யக் உபாதாநமதாசரேத்

ஸதி வித்தே ந குர்வீத உபாதானம் து விசக்ஷண:

பொருள் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் தூய்மையை உண்டாக்குவது ஸந்த்யாதேவியின் பணியாகும். சூரியனுக்குள் இருக்கின்ற புருஷோத்தமனை த்யானம் செய்த பின்னர், உபாஸகன் அக்னிவிதியைச் செய்வானாக. அதன் பின்னர் உபாதானத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் (இது பூஜைக்கு வேண்டியவற்றை யாசித்துப் பெறுதல் என்பர்). ஆனால், வசதி இருப்பின் உபாதானத்தைச் செய்யாமல் விடலாம்.

25. ஸப்த வித்தாகமா தர்மயா தாயோ லாப: க்ரியோ ஜய:

ப்ரயோக: கர்மயோகச்ச ஸத்ப்ரதிக்ரஹ ஏவ ச

பொருள் - செல்வத்தைச் சேகரிக்க ஏழு நேர்மையான வழிகள் உள்ளன. அவையாவன: தாயம் (பரம்பரையாக வருதல்), லாபம், செயல்கள் (விற்றல், வாங்குதல்), ஜயம் (வெல்லுதல்), ப்ரயோகம் (அறிவை உபயோகம் செய்தல் எனலாம்), கர்மயோகம் (வேலை செய்தல்), ஸத்ப்ரதிக்ரஹ (நேர்மையான அன்பளிப்பு) ஆகியவை ஆகும்.

26. ஸ்நாநம் க்ருத்வா விதானேந த்ரிவிதம் சாஸ்த்ரசோதிதம்

பூதசுத்திம் விதாயாத யாகமாந்தரம் ஆசரேத்

பொருள் - சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட விதிகளின்படி ஒருநாளைக்கு மூன்றுவிதமான ஸ்நானங்களைச் செய்யவேண்டும். தொடர்ந்து சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களைத் தூய்மையாக்கி, அந்தகரணத்தையும் சுத்தப்படுத்தவேண்டும்.

27. ஸ்வயம் உத்பாதிதை: ஸ்பீதைர்லப்தை: சிஷ்யாதிதஸ்ததா

போகைர்யஜேத மாம் விஷ்ணுபூமௌ வா சாஸ்த்ர பூர்வகம்

28. அஷ்டாங்கேந விதானேந ஹி அநுயாகாவஸாநகை:

ஸ்வாத்யாயம் ஆசரேத் ஸம்யக்பராஹ்ணே விசக்ஷண:

பொருள் - தன்னிடம் அதிகமாக உள்ளவற்றையோ, தன்னால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டவற்றையோ அல்லது தனது சிஷ்யர்கள் மூலமாக அளிக்கப்பட்டவற்றையோ எனக்கு அல்லது விஷ்ணுவிற்கு அல்லது எங்கள் இருவருக்கும் அர்ப்பணிக்கவேண்டும். தொடர்ந்து அநுயாகம் முடிய உள்ள எட்டு அங்கங்களைச் செய்து, தனக்குரிய வேத சாகையை அத்யயனம் செய்வானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 2)

மஹாமோஹன் அணியினர்

மஹாமோஹன் - அரசன் (அஜ்ஞானம் மற்றும் மயக்கம் உண்டாக்குபவன்)

துர்மதி - மஹாமோஹனின் மனைவி

காமன், க்ரோதன் - மஹாமோஹனின் படைத்தளபதிகள்

ராகன், த்வேஷன், டம்பன், லோபன், தர்ப்பன் (கர்வன்), ஸ்தம்பன் -
மஹாமோஹனின் மந்த்ரிகள் (இவர்களில் சிலரை மஹாமோஹனுடைய
சிஷ்யர்கள் என்றும் கூறுவர்)

ஸம்வ்ருதி ஸத்யன் - மஹாமோஹனின் தூதுவன்

வஸந்தன் - காமனின் நண்பன்

அபிநிவேசன் - மஹாமோஹனின் பொருளாதாரன்

த்ருஷ்ணை (ஆசை) - லோபனின் மனைவி

குஹணை (வஞ்சனை) - டம்பனின் மனைவி

அஸூயை (பொறாமை) - தர்ப்பனின் மனைவி

துர்வாசனை - அபிநிவேசனின் மனைவி

விக்னன் - மஹாமோஹனின் ஒற்றன்

மனன், மத்ஸரன் - மஹாமோஹனின் ஆலோசனையாளர்கள்

ச்ருங்காரன் - காமனின் சிஷ்யன்

ப்ரமன் - மஹாமோஹனின் நண்பன்

முன்னுரை

यद्धक्तिप्रचयात्मके दिनमुखे दृष्टिधमः क्षेत्रिणः

क्षिप्रं संसृतिशर्वरीं क्षिपति यत्संकल्पसूर्योदयः ।

तत्त्वैरस्त्रविभूषणैरधिगतः स्वाधीन नित्योन्नतिः

श्रीमानस्तु स मे समस्त विपदत्ताराय नारायणः ॥ १ ॥

யத் பக்தி ப்ரசயாத்மகே திநமுகே த்ருஷ்டி சஷம: சேஷத்ரிண:

சஷிப்ரம் ஸம்ஸ்ருதிஸர்வரீம் சஷிபதி யத் ஸங்கல்பஸூர்யோதய: ।

தத்வரஸ்த்ர விபூஷணைரதிகத: ஸ்வாதீந நித்யோந்நதி:

ஸ்ரீமாநஸ்து ஸ மே ஸமஸ்த விபதத்தாராய நாராயண: ॥ 1 ॥

பொருள் – ஸம்ஸாரம் என்னும் இரவில் ஜீவாத்மா உறங்கியபடியே உள்ளான். அவனுக்கு பக்தியோகம் என்னும் விடியற்காலைப்பொழுது உண்டாகிறது. அப்போது ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸங்கல்பம் என்பது சூர்யோதயமாக வந்து, அந்த ஜீவாத்மா அனைத்தையும் தெளிவாகக் காண உதவுகிறது. இதன் மூலம் ஜீவாத்மாவின் ஸம்ஸாரம் என்னும் இருள் விலகுகிறது. ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்து தத்வங்களும் அவனுக்கு திவ்யமான ஆயுதங்களாகவும், திவ்யமான ஆபரணங்களாகவும் அவனுடைய திருமேனியில் உள்ளன. ஆகவே அவனே அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் எனக்கு உண்டாகக்கூடிய அனைத்து ஸம்ஸார தீங்குகளையும், நான் கடக்கும்படியாகச் செய்வானாக.

लक्ष्ये यत्र श्रुतिमितगुणाकृष्टिलब्धावधानैः

प्रत्यग्बाणः प्रणव धनुषा सत्त्ववद्भिः प्रयुक्तः ।

मध्येवक्षः स्फुरति महसा पत्रलः कौस्तुभात्मा

पद्माकान्तः स भवतु दयादुग्धसिन्धुः श्रियै वः ॥ २ ॥

லக்ஷ்யே யத்ர ச்ருதிமிதகுணாக்ருஷ்டி லப்தாவதாநை:

ப்ரத்யக் பாண: ப்ரணவ தநுஷா ஸத்த்வவத்பி: ப்ரயுக்த: ।

மத்யேவசுடி: ஸ்புரதி மஹஸா பத்ரல: கௌஸ்துபாத்மா

பத்மாகாந்த: ஸ பவது தயாதுக்தஸிந்து: ச்ரியை வ: ||2||

பொருள் - ஜீவாத்மா இறகுகளுடன் கூடிய அம்பைப் போன்று உள்ளான். ஸத்வகுணத்தில் நிலைத்து நிற்பவனும், ச்ருதிகளில் கூறியபடி உள்ள பகவானுடைய குணங்களை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய வில்லாளி ஒருவன் (இவனை வில்லில் உள்ள நாணாகவும் கூறுவர்), ஜீவாத்மா என்னும் அந்த அம்பை, ப்ரணவம் என்னும் வில்லில் தொடுத்து, பகவானுடைய திருமார்பில் எய்கிறான். அப்படிப்பட்ட அந்த ஜீவாத்மா, பகவானுடைய திருமார்பில் கௌஸ்துபம் போன்று ஒளிக்கிறான். இவ்விதம், தயை என்னும் குணப்பாற்கடலாக உள்ளவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய அவன், நம்முடைய அனைத்து செல்வங்களுக்கும் நன்மைக்கும் துணை நிற்பானாக.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 11)

16. மணி த்யுமணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலேயிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

அவதாரிகை - அதுக்கு உததரமருளிச் செய்கிறார் (மணி த்யுமணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மணி த்யுமணி தீபாதிகளாகிற ப்ரபாவத் பதார்த்தங்கள் ஏகதேசஸ்தங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் தத் ப்ரபை சுற்றெங்கும் வ்யாபிக்கிறாப் போலே, ஆத்மா ஹ்ருதய ப்ரதேசத்திலேயிருக்கச் செய்தே, தத் தர்மமான ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லையென்கை. இதுதான் “குணாத்வாலோகவத்” என்கிற ஸுத்ரார்த்தம்; “வாசப்தோ மதாந்தர வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த:; ஆத்மா, ஸ்வகுணேந ஜ்ஞாநேந ஸகல தேஹம் வ்யாப்ய அவஸ்திதம், ஆலோகவத் யதா மணி த்யுமணி ப்ரப்ருதீ நாம ஏக தேசவர்த்திநாம் ஆலோக: அநேக தேசவ்யாபீ த்ருச்யதே தத்வத் ஹ்ருதயஸ்தஸ்யாத் மநோ ஜ்ஞாநம் ஸகலதேஹம் வ்யாப்ய வர்த்ததே. ஜ்ஞாது: ப்ரபா ஸ்தாநீயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வாச்ரயாத் அந்யத்ர வ்ருத்திர் மணிப்ரபாவத் உபபத்யத இதி ப்ரதம ஸுத்ரே ஸ்தாபிதம்” என்றிறே இதுக்கு

பாஷ்யம். இப்படி ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே ஸர்வத்தையும் புஜிக்குமென்னுமிடம் ப்ருஹதாரண்யகத்திலே சொல்லப்பட்டது. “ப்ரஜ்ஞயா வாசம் ஸமாருஹ்ய வாசா ஸர்வாணி நாமாந்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயாக்ராணம் ஸமாருஹ்ய க்ராணேந ஸர்வாந் கந்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சக்ஷுஸ் ஸமாருஹ்ய சக்ஷுஷா ஸர்வாணி ரூபாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ச்ரோத்ரம் ஸமாருஹ்ய ச்ரோத்ரேண ஸர்வாஞ்சப்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஜிஹ்வாம் ஸமாருஹ்ய ஜிஹ்வயா ஸர்வாந் ரஸாநாபநோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஹஸ்தௌ ஸமாருஹ்ய ஹஸ்தாப்யாம் ஸர்வாணி கர்மாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரீரம் ஸமாருஹ்ய சரீரேண ஸுகதுக்கே ஆப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயோபஸ்தம் ஸமாருஹ்ய உபஸ்தேநாநநதம் ரதீம் ப்ரஜாம் சாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா பாதௌ ஸமாருஹ்ய பாதாப்யாம் ஸர்வா கதீராப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா தியம் ஸமாருஹ்ய தியா விஜ்ஞாதவ்யம் காமமாப்நோதி” என்றிப்படி சொல்லுகையாலே.

விளக்கம் - அதாவது இரத்தினக்கல், சூரியன், தீபம் என்பது போன்று ஒளி வீசும் பொருள்கள் பலவும் அவை அவை ஒரு இடத்தில் உள்ளபோதிலும், அவற்றின் ஒளியானது அவற்றைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள் அனைத்திலும் பரவுகின்றன. இது போன்றே ஆத்மாவானது சரீரத்தின் இதயத்தில் மட்டுமே உள்ளபோதிலும், அதன் தர்மமாகிய ஞானம் என்பது அனைத்து இடங்களிலும் பரவியுள்ளதால், சரீரத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் ஏற்படும் சுக துக்கங்களை அனுபவித்தல் என்பதில் குறையில்லை. இதுவே ப்ர.ஸூ. (2-3-26) - குணாத்வா ஆலோகவத் - கிரணங்கள் போன்று தனது குணத்தினால் பரவுகிறான் - என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருளாகும். இதற்கான ஸ்ரீபாஷ்யம், “ஸூத்ரத்தில் உள்ள “வா” என்ற சொல்லானது, மற்ற கருத்துக்களைத் தள்ளுகிறது. ஆத்மாவானது தன்னுடைய ஞானம் என்ற குணத்தால் (இது தர்மபூத ஞானம் எனப்படும்) அனைத்து சரீரங்களிலும் பரவி நிற்கிறது (குறிப்பு - ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “ஸகலதேஹம்” என்றுள்ளது. இது “அனைத்து சரீரங்கள்” என்றும், “சரீரத்தில் அனைத்து இடங்கள்” என்றும் இரு பொருள் தரலாம்). ஆகவே, ஆலோகவத் - ஒளியைப் போன்று ஆகும். இரத்தினம், சூரியன் போன்றவை ஓரிடத்தில் மட்டுமே உள்ளபோதிலும், அவற்றின் ப்ரகாசம் என்பது, எங்கும் பரவி நிற்பதைக் காணலாம். இதே போன்று இதயத்தில் மட்டுமே ஆத்மா உள்ளபோதிலும், அதன் ஞானம் என்பது சரீரம் முழுவதும் பரவி நிற்கிறது.

ஒளியுடன் கூடிய இரத்தினத்தின் ஒளி போன்று, அறிபவனாக உள்ள ஆத்மாவின் ஞானம் என்பது, தனது ஆதாரமான (இருப்பிடமான) ஆத்மாவையும் கடந்து ப்ரகாசிக்கும் என்பதை நாம் முதல் ஸூத்ரத்திலேயே கூறினோம்” என்பதாகும். இப்படியாக ஞானமானது சரீரம் எங்கும் பரவி நிற்பதால், ஆத்மாவானது அனைத்தையும் அனுபவிக்கிறது என்று ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டது. மேலும் கௌஷீதகீ உபநிஷத் - ப்ரஜ்ஞயா ... காமமாப்நோதி - ஞானம் மூலம் வாக்கை அடைந்து அனைத்து பெயர்களுடன் ஸம்பந்தம் அடைகிறான்; ஞானம் மூலம் மூக்கை அடைந்து அனைத்து மணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்; ஞானம் மூலம் செவியை அடைந்து அனைத்து ஓசைகளையும் கேட்கிறான்; ஞானம் மூலம் நாக்கை அடைந்து அனைத்து சுவைகளையும் உணர்கிறான்; ஞானத்தால் கைகளை அடைந்து அனைத்து செயல்களையும் செய்கிறான்; ஞானத்தால் சரீரத்தை அடைந்து இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கிறான்; ஞானத்தால் ஆண்குறியை அடைந்து மக்களைப் பெறுகிறான்; ஞானத்தால் கால்களை அடைந்து வேண்டிய இடங்களுக்குச் செல்கிறான்; ஞானத்தால் புத்தியை அடைந்து தனது விருப்பங்களை அடைகிறான் - என்று கூறியது காண்க.

17. ஒருவன் ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே.

அவதாரிகை - ஏக சரீரமாத்ரத்துக்கிப்படி கொண்டாலும், ஒருவன் ஏக காலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறது ஸ்வரூப வ்யாப்தியாலேயாக வேண்டாவோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஒருவன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒரு சரீரம் என்பதற்கு மட்டுமே இவ்விதம் கொண்டாலும், ஒருவன் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களை எடுத்தல் என்பது, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமானது எங்கும் பரவி நிற்கும் தன்மையால் உண்டாக வேண்டாமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஒருவனுக்கே அநேக தேஹ பரிக்ரஹம் கால பேதத்தாலே ஸம்பவிக்குமிறே; அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக “ஏக காலத்திலே” என்கிறது. ஏக காலே அநேக தேஹ பரிக்ரஹம் ஸௌபரி ப்ரப்ருதிகள் பக்கலிலே ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கே பல சரீரங்கள் பல காலகட்டங்களில் எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பது உண்டாகலாம். அதனை வேறுபடுத்தி உரைப்பதற்காகவே “ஒரே நேரத்தில்” என்றார். ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்கள் கிட்டுதல் என்பது ஸௌபரி முனிவர் முதலானவர்கள் விஷயங்களில் அனைவராலும் ஏற்கப்பட்டது அல்லவோ?

18. அவ்யக்தமாகையாவது, கட பட ரதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - “சேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது. அப்படியே இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இங்ஙனன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றாதிருக்கை என்னில், துச்சத்வம் வருமிறே. ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாந கம்யமித்தனையல்லது ஐந்த்ரியக ஜ்ஞாந கம்யமன்றென்கை அவ்யக்த சப்தார்த்தம், “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை அருளிச் செய்கிற ஆழ்வாரும், “ஞானம் கடந்ததே” என்று, ஐந்த்ரிய ஜ்ஞாந அகோசரத்வத்தையிறே அருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - கீதாபாஷ்யத்தில் (2-25) - சேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த - அழிந்து போதல் முதலானவைகளுக்கு ஏற்றதாக உள்ள குடம், துணி போன்றவை எந்த கண் முதலான இந்த்ரியங்களால் அறியப்படுகின்றனவோ, அந்த இந்த்ரியங்களால் ஆத்மா காணப்படாமல் உள்ளதால், அது அவ்யக்தம் எனப்படுகிறது - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அது போன்றே இங்கு இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் சொள்ளாமல், “எந்த ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் ஆத்மா

அறியப்படாமல் உள்ளது” என்று கூறினால் சூந்யம் என்ற தன்மை ஏற்குகிறது. ஆகவே ஆத்மாவை மனம் மூலம் அறியலாம் அல்லாமல் இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாது என்று கருத்து. “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்பதாகத் தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், “ஞானம் கடந்ததே” என்பதாக “ஆத்மாவானது இந்த்ரிய ஞானத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது” என்றார் அல்லவோ?

19. அசிந்த்யமாகையாவது, அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - “யத: சேத்யாதி விஸஜாதீயஸ் தத ஏவ ஸர்வ வஸ்து விஸஜாதீயத்வேந தத் தத் ஸ்வபாவ யுக்ததயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ:” என்றிறே இதுக்கும் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தது. ஆகையாலே இவரும் இப்படி அருளிச் செய்கிறார். இங்ஙனன்றிக்கே, அசிந்த்யத்வமாவது ஒருபடியாலும் சிந்திக்கைக்கு யோக்யமன்றிக்கே இருக்கையென்னில்; ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவண மநநாதிகளுக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்குமிறே. ஆகையால், அசித் ஸஜாதீய புத்த்யநர்ஹத்வமே அசிந்த்ய சப்தார்த்தமாகக் கடவது. ஆக, “அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயம்” என்று கீதோபநிஷதாசார்யன் அருளிச் செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய ப்ரகடநார்த்தமாக இவ்விடத்திலே அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - கீதா பாஷ்யத்தில் (2-25) - யத: சேத்யாதி விஸஜாதீயஸ் தத ஏவ ஸர்வ வஸ்து விஸஜாதீயத்வேந தத் தத் ஸ்வபாவ யுக்ததயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ: - எந்த ஒரு காரணத்தால் வெட்டுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள வான் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதோ, அந்தக் காரணத்தால் ஆத்மாவானது மற்ற பொருள்களைப் போன்ற தன்மை கொண்டது அல்ல; ஆகவே அந்தப் பொருள்களுடைய இயல்பான தன்மையுடன் ஆத்மா சேர்ந்துள்ளதாக எண்ண இயலாது - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். இதனைப் போன்றே இவரும் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் கொள்ளாமல், “அசிந்த்யம்” என்பதற்கு “எந்தவிதத்தாலும் ஆத்மாவை சிந்திக்க இயலாது” என்று பொருள் உரைத்தால்,

ஆத்மா விஷயமாகக் கேட்பது மற்றும் மனனம் செய்வது போன்றவற்றை உரைக்கும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் அனைத்தும் வீணாகும் அல்லவோ? ஆகவே, “ஆத்மாவை அசித் வஸ்துக்களுக்குச் சமமாக எண்ணக்கூடாது”, என்பதே “அசிந்த்யம்” என்பதாகும். எனவே கீதை (2-25) - அவ்யக்தோயமசிந்த்யோயம் - காண இயலாதவன், அசித்திற்கு சமமாக எண்ண இயலாதவன் - என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடியே, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை இவர் அருளிச்செய்தார்.

20. நிரவயவமாகையாவது, அவயவ ஸமுதாயமன்றிக்கேயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “விஞ்ஞாநமய:” என்றும், “விஞ்ஞாநகந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாநைகாரமாகையாலே அசித் வஸ்துக்களைப் போலே அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்றிக்கேயிருக்கை.

விளக்கம் - தை. (4-1) - விஞ்ஞாநமய: - ஞானமயமாக உள்ளவன் - என்றும், ப்ரு. (4-4-12) - விஞ்ஞாநகந: - ஞானமே ரூபமாக உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மா ஞானத்தையே தனது வடிவமாகக் கொண்டுள்ளதால், அசித் பொருள்கள் போன்று அவயவங்களுடைய கூட்டமாக இல்லாமல் உள்ளது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 280)

வ்யாக்யானம் - (ஸ:) ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். (தம்) ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர் நின்றவனை. (நிபதிதம்பூமௌ) தேவத்வத்தாலே தரையில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையில் வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்பு செய்தால் பிதா சிஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின் காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. (சரண்ய:) ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணார்ஹரானவர். (சரணாகதம்) கண்வட்டத்திலே அநந்யகதித்வம் தோற்ற விழுந்துள்ளவனை. (வதார்ஹமபி) பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. (காகுத்ஸ்த்த:) குடிப்பிறப்பால் வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். “குடிப்பிறப்பு தண்டயரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிறாதோ?” என்னில், (க்ருபயா) நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபல கர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபா பரதந்த்ரராகையாலே நினைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விளையும் பூதனானான், அதுக்கு மேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பார்? (என்ன குறை நமக்கே) எனக்குக் குறையுண்டாகையாவது, அவன் க்ருபை பரிச்சிந்த விஷயமாகையிறே.

விளக்கம் - அடுத்து இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34, 35) - த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ சரணம் கத: ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் || வதார்ஹமபி காகுஸ்த்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் பரித்யூநம் விஷண்ணம் ச ஸ தமாயாந்தம் அப்ரவீத் - மூன்று லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்த காகம், இராமனையே சரணம் புகுந்தது; பூமியில் விழுந்து அடைக்கலம் அடைந்த அதனை,

அனைவருக்கும் அடைக்கலம் அளிப்பவனாகிய இராமன், அது கொல்வதற்குத் தக்கதாக உள்ளபோதிலும், தனது கருணையால் ரக்ஷித்தார் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ஸ:) காப்பாற்றுதல் என்ற செயலையே தனது வடிவமாகக் கொண்டவன். (தம்) - விருப்பம் அற்ற செயலைச் செய்வதிலே எப்போதும் முதிர்ச்சி அடைந்த காகம். (நிபதிதம் பூமௌ) - தேவர்களில் ஒருவனாக உள்ளதால் தனது கால்கள் தரையில் படியாதபடி திரிபவன், இப்போது வேறு வழியின்றி தரையில் வந்து விழுந்தான். குழந்தை தவறு செய்யும்போது தந்தை தண்டிக்கும் நேரத்தில், தாயின் கால்களில் விழுவது போன்று, காகமானது பூமியில் விழுந்தது. (சரண்ய:) - எந்த ஒரு நிலையிலும் சரணம் புகத் தக்கவனாகிய இராமன். (சரணாகதம்) - தனது கண் பார்வையில் சரணம் புகுவதற்கு வேறு இடம் எதனையும் காணாமல் தோற்றுப்போய், தனது திருவடிகளில் விழுந்து கிடக்கும் காகத்தை. (வதார்ஹமபி) - இராமனுடைய கொள்கைப்படியும் காகமானது கொல்லத்தக்கதே ஆகும். (காகுத்ஸ்த்த:) - தனது குலப்பெருமையால் வந்த நீர்மை காரணமாக இராமன் காப்பாற்றினான். “ஆனால் குடிப்பிறப்பு என்பது தண்டிக்கத்தக்கவர்களை தண்டித்தல் என்பது ஆகாதோ?”, என்ற கேள்வி எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (க்ருபயா) - நாம் தொடங்கிய கார்யமானது நம்முடைய கர்மங்களின் விளைவாகச் செய்து முடிக்க இயலாமல் தடையாகின்றன; இது போன்றே இராமன் க்ருபைக்கு வசப்பட்டுள்ளதால், தண்டிக்கவேண்டும் என்று தொடங்கிய செயலைச் செய்ய இயலாமல் நிற்பான். க்ருபை ஓங்கி வளர்கின்ற பூமியைக் காகம் அடைந்தது, அதனையும் கடந்து இராமனுடைய க்ருபை வளர்ந்தது, பின்னர் எங்ஙனம் அவன் தண்டிப்பான்? (என்ன குறை நமக்கே) - அவனுடைய க்ருபையை அளவுபடுத்தினால் அல்லவோ எனக்குக் குறை ஏற்படும் !!

4-5-8 நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை ஞாலத்தார்

தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை தண்டாமரை

சுமக்கும் பாதப் பெருமானைச் சொன்மாலைகள் சொல்லுமாறு

அமைக்க வல்லேற்கு இனியாவர் நிகர் அகல் வானத்தே

பொருள் - தனது திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் நம்மிடம், பெரியபிராட்டியாரைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவனை, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் மற்றும் அந்த உலகில் உள்ளவர்கள் என அனைவருக்கும் தலைவனை, குளிர்ந்த தாமரைமலரால் தாங்கப்படும் திருவடிகள் கொண்டவனைக் குறித்து, சொல்லால் கட்டப்பட்ட மாலைகள் தொடுக்கவல்ல எனக்கு, அகலமான விண்ணில் உள்ள யார்தான் ஒப்பாவார்கள்?

அவதாரிகை - எம்பெருமானுக்குத் தம் பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன்னிடம் ஏற்பட்டுள்ள அளவற்ற ப்ரீதியை எண்ணி, அவனுடைய “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் தலைவனாக உள்ள தன்மை மற்றும் மென்மை” ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான கவிதைகளை உரைக்கவல்ல எனக்கு, பரமபதத்திலும் கூட நிகரானவர்கள் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நமக்கும்) இன்று திருவடிகளை ஆச்ரயித்த நமக்கும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். “நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்” என்றாரிறே. (பூவின்மிசை நங்கைக்கும்) நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூப குணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவளுக்கும். (பூவின்மிசை நங்கை) புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலேயிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையும் உடையவள். அத்தலை நிறைவின்றியிலேயிருக்கிறாப் போலேயாயிற்று. அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. (இன்பனை) இன்பனாமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுர சிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாரே, “ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?” என்று மஹாராஜர் அவன் மேலே எழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார், “ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி

ஜநேச்வரா:”. சிலர் மேல் விழ வேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல் விழுவார்?

விளக்கம் - (நமக்கும்) - இன்று தனது திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் நமக்கும், நித்யமான ஸம்ஸாரிகளாக நின்றவர்களுடன் உள்ள நமக்கும், திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்றார் அல்லவோ? (பூவின் மிசை நங்கைக்கும்) - நித்யஸூரிகளுக்கும் அரிதானவளாக, ரூபம் மற்றும் ஆத்மகுணங்களால் பரிபூர்ணமாக உள்ளவளுக்கும். (பூவின்மிசை நங்கை) - மலருடைய பரிமளமே வடிவு எடுத்து போன்று மென்மையும் இனிமையும் கொண்டவள். நாம் எந்தவிதமான நிறைவும் இன்றி உள்ளது போன்று, அவள் எந்தவிதமான குறைவும் இன்றி உள்ளாள். (இன்பனை) இன்பம் உள்ள. முதலில் நம்மிடம் அன்பு காட்டுகிறான், அதன் பின்னர் மட்டுமே அவளிடம் அன்பு காண்பிக்கிறான். இதற்கான ப்ரமாணத்தை இராமாயணத்திலிருந்து காண்பிக்கிறார். யுத்தகாண்டம் (41-4) - த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - (இராவணனுடைய பாணங்களால் சுக்ரீவன் அடிபட்டு நிற்கும்போது இராமன் உரைக்கும் சொற்கள்) எனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து உண்டாகி நீ மரணம் அடைந்தால் சீதையை நான் மீண்டும் அடைவதன் மூலம் என்ன பயன் உள்ளது - என்பது காணாலாம். இராமன் யுத்தகளத்தில் நின்றபோது இராவணன் அங்கிருந்த கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்றான்; அப்போது சுக்ரீவன், “ராஜத்துரோகியான இவன் இராமன் முன்பு நிற்பதாவது”, என்று உரைத்தபடி அவன் மீது பாய்ந்து சென்று மீண்டும் திரும்பியபோது இராமன் அருளிச்செய்கிறான்; யுத்தகாண்டம் (41-2) - ஏவம் ஸாஹஸ யுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வரா: - ஆலோசிக்காமல் அரசர்கள் இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்வதில்லை - என்றான். அதாவது ஒருவர் மீது தாக்குதல் நடத்த எண்ணினால், தனக்கு அடங்கியவர்கள் நிற்கும்போது, தானே சென்று தாக்குவார்களோ?

வ்யாக்யானம் - “லோகநாத புராபூத்வா ஸுக்ரீவந் நாதமிச்சதி” கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியா நின்றார். “ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:” - “ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை புகுரவொட்டென்” என்றார் மஹாராஜர்; “இவன் புகுராவிடில் நாம் உளோமாகோம்” என்கிறார் பெருமாள்; “இப்படி இருவரும்

விப்ரதிபத்தி பண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்?" என்று சீயர் கேட்க, "இருவரும் சரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள் காணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. "ஸூக்ரிவம் சரணங்கத:" என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் மஹாராஜர்; "ராகவம் சரணங்கத:" என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள்; ஆகையிறே, "ஆநய" என்று அவரை இடுவித்து அழைத்துக் கொள்ளவேண்டிற்று. "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே" - நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய?" என்றாரிறே. "இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியென்?" என்னில், (ஞாலத்தார் இத்யாதி) இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத்திலுள்ளாடோரும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர் படுக்கைப் பற்றிலுள்ளவராகையாலே, அவன் சேஷியான நிலையும் இத்தலை பரதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளில் குறைவாளர் பக்கலிலேயிறே இரங்குவது. அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும் உண்டாயிருக்கிறே "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்கிறது.

விளக்கம் - இங்கு இராமன் தன்னையே சுக்ரீவனுடைய பரிகரமாக எண்ணுகிறான்; இதற்கான ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-18) - லோகநாத புராபூத்வா ஸூக்ரீவந் நாதமிச்சதி - அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாதனாக இராமன் உள்ளபோதிலும் இப்போது சுக்ரீவனுடைய உதவியை நாடுகிறான் - என்பது காணலாம். இதற்கு மேலும் ஒரு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; யுத்தகாண்டம் (4-20) - ஸூக்ரீவம் சரணம் கத: - சுக்ரீவனை சரணம் புகுந்தான் - என்பது காண்க. அடுத்து இராமாயணத்தின் ஒரு நிகழ்வை உரைக்கிறார். "ஸ்ரீ விபிஷணனை நான் சரணம் புக விடமாட்டேன்", என்று சுக்ரீவன் மறுத்தான். அதற்கு இராமன், "இவன் நம்மிடம் வந்து சேராவிட்டால் நாம் பிழைக்கமாட்டோம்", என்றான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு ஸ்வாமி நஞ்சீயர், "இவர்கள் இருவரும் இவ்விதம் முரண்பாடு கொள்ள என்ன காரணம்?", என்றார். இதற்கு ஸ்வாமி பராசரபட்டர், "இருவருமே சரணம் என்று புகுந்தவர்களை விடமாட்டோம் என்று உரைப்பதே கருத்தாகும்", என்றார். அதாவது யுத்தகாண்டம் (4-20) - ஸூக்ரீவம் சரணம் கத: - சுக்ரீவனைச் சரணம் புகுந்தான் - என்பதைச் செயலாக்க சுக்ரீவன் முயன்றான்; யுத்தகாண்டம்

(17-16) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் புகுந்தான் - என்பதைச் செயலாக்க இராமன் முயன்றான்; அதனால்தான் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஆநய - அவனை அழைத்து வருவாயாக - என்று சுகீவனிடம் இராமன் உரைத்தான். மேலும் இராமன் சுகீவனிடம், “அரசனாகிய நீ உனது தரம் குலைந்து போகும்படியாக நேரடியாகச் சென்று இராவணனுடன் மோதுகிறாய். இதனை அவன் நகைச்சுவையாக உரைக்கக்கூடும். அவ்விதம் ஆன பின்னர் நீ எனக்காகத் தேடிக்கொண்டு வரும் சீதையால் எனக்கு என்ன பயன்?”, என்றான். ஆனால் இவ்விதம் இராமன் சுகீவனிடம் அன்புடன் இருக்க என்ன காரணம்? இதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். (ஞாலத்தார்) - இவ்விதம் வெவ்வேறாக உள்ள இருவர் ஒத்துப்போவதற்கான காரணம், இருவரும் அடையவேண்டிய இலக்கில் உள்ள ஒற்றுமை ஆகும்; அன்னையும் தந்தையும் தங்களுடைய பிள்ளைகளில் குறை உள்ளவர்களிடம் அதிகமான பாசத்துடன் உள்ளது வழக்கம் அல்லவோ? ஆகவே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிற நிலை. பரமபதம் எப்போதும் உள்ளபோதிலும், உபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனித்து நின்றபோது அவன் இன்பமாக இல்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமாளை) குளிர்ந்த ஆஸந பத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. குளிர்ந்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறாப் போலேயாயிற்று இருக்கிறது. “தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா” என்றதிறே. (சொல்மாலைகள்) “ஸர்வேஸ்வரன், ‘ஆழ்வீர்! நம்மை ஒரு கவி சொல்லும்’ என்றால், அப்போதே கவி சொல்லிச் சமையும்படியாகவல்ல எனக்கு என்கிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், “என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவி தான் சொல்லி” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் கவி பாடினானாகையாலே கவி பாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாஷித்து, “நீர் ஒரு கவி சொல்லும்” என்றால், ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்து நின்று சொல்லவல்லேனான எனக்கு என்று அருளிச்செய்வர். அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஐச்வரியத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. (இனி யாவர் நிகரகல் வானத்தே) பரமபதத்திலே தரித்து நின்று,

“அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” என்னும்மவர்கள் எனக்கு என் கொண்டார்? தரிபாத் விபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தாம் அத்தனையோ வேண்டுவது? “தெளிவிசும்பா”கையாலே அந்நிலம்தானே சொல்லுவிக்கும், “இருள்தருமாஞால்”மாகையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கும்; “சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை) - குளிர்ச்சியான தாமரையால் தாங்கப்பட்ட திருவடிகளைக் கொண்டவனும், அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய அவனை. குளிர்ச்சி, பரிமளம், மென்மை ஆகிய அனைத்திலும் தாமரையானது அவனுடைய திருவடிகளுக்குத் தோற்றுப் போனது; ஆகவே அவற்றைத் தாங்கியபடி உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-1-2) – தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா - என்றது காண்க. (சொல்மாலைகள்) - ஸர்வேச்வரன் தம்மிடம், “ஆழ்வாரே! நம்மைக் குறித்து ஒரு கவி உரைப்பீராக”, என்று கூறினால், உடனே ஒரு கவிதை உரைத்து முடிக்கும்படியான எனக்கு; இவ்விதம் பூர்வர்கள் இதற்குப் பொருள் கூறுவர். ஆனால் பட்டர், “என் மூலமாகத் தன்னைத் தானே கவி பாடிக்கொண்டான் என்றால் எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படாது. ஆனால் அவன் என்னை அங்கீகரித்து, தனது திருக்கண்களால் என்னை உற்று நோக்கி, ஒரு கவிதை உரைக்கும்படியாகப் கூறும்போது, அந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக நிலைகுலைந்து போய் நிற்காமல், உறுதியாக நின்று கவி சொல்லவல்ல எனக்கு”, என்று பொருள் கூறுவார். அவனுடைய இரண்டு விபூதிகள் காரணமாக அவனுக்குள்ள ஐச்வர்யம் மற்றும் மென்மை ஆகும் இரண்டிற்கும் சேரும்விதமாகக் கவி பாடவல்ல எனக்கு. (இனி யாவர் நிகரகல் வானத்தே) – பரமபதத்தில் இருந்தபடி, “அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் அவனுக்கு இனிமையானவன், நான் அவனுக்கு இனிமையானவன்” என்று உரைப்பவர்கள் என் முன்பாக என்ன ஆவர்? அவனைக் குறித்து உரைப்பதற்கு, மூன்று பாகங்கள் கொண்டதான பரமபதமும் வேண்டுமோ? திருவாய்மொழி (9-7-5) – தெளிவிசும்பு - என்ற காரணத்தால் அந்த இடமானது தானே தனது மேன்மை காரணமாக யாரை வேண்டுமானாலும் அவனைக் குறித்துப் பாடும்படிச் செய்யும்; திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள்தருமா ஞாலம் - என்பதாக உள்ள இந்தப் பூமியானது அவ்விதம்

செய்யவிடாமல் தடுக்கும்; திருவிருத்தம் (79) - சீதனையே தொழுவார்
விண்ணுளாரிலும் சீரியர் - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 26)

(ச்ரோயோ ந ஹி அரவிந்தலோசந மந: காந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே) - சாந்தோக்யத்தில், "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவ அக்ஷிணீ - தாமரை போன்று மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்டவன்" என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரனுடைய மலர்ந்த தாமரை மலர் போன்று காணப்படும் திருக்கண்களுடைய அழகு; மத்ஸ்ய: கமலலோசந: - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட மத்ஸ்யாவதாரம் - என்றும், மஹாவராஹ: ஸ்புட பத்மசோசந: - மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட மஹாவராஹன் - என்றும், ராமோ ராஜீவலோசந: - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட இராமன் - என்றும், க்ருஷ்ண: கமலலோசந: - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மத்ஸ்யம் தொடக்கமாக மனித ரூபம் முடிய எந்த ஒரு உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், திருக்கண்களுடைய அழகை மறைக்க இயலாமல் உள்ளவன். அனைத்து உடல் உறுப்புக்களும் மறையும்விதமாகக் கவசம் இட்டாலும், கண்களுக்கு யாரும் கவசம் இடுவதில்லை அல்லவோ? ஆக, தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்டவன் என்று உரைப்பதன் மூலம் தனது விருப்பங்கள் அனைத்து நிறைவேறப் பெற்றவன் என்ற தன்மை கூறப்பட்டது.

(அரவிந்தலோசந மந: காந்தா) - இவ்விதம் காணப்படும் மேன்மையுடன் கூடிய ஈச்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு எப்போதும் மகிழ்வை ஏற்படுத்துபவளாக

உள்ளவள். ஆனால் இங்கு “பார்யை - மனைவி” என்று கூறாமல் “காந்தா - இனிமையானவன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (10-10-6) - உனக்கு ஏற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (15-52) - அஸ்யா தேவ்யா மந: தஸ்மிந் தஸ்ய ச அஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் - சீதையின் மனம் இராமனிடமும், இராமனின் மனம் சீதையிடம் நிலை பெற்றுள்ளது - என்றும் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால் இங்கு “காந்தா” என்று கூறுகிறார்.

(ப்ரஸாதாத்ருதே) - இப்படிப்பட்ட இவளுடைய க்ருபை இல்லையென்றால். (ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹசித்) - ஸம்ஸ்ருதி என்றால் இந்த லோகத்தில் கிட்டவல்ல செல்வங்கள். அக்ஷரம் என்றால் ஆத்ம அனுபவம் என்னும் கைவல்ய மோக்ஷம். வைஷ்ணவாத்வா என்பது, சாந். (8-15-1) - ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே - அவன் மீண்டும் திரும்புவதில்லை, மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்றும், தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - இப்படியாக உள்ள விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடம் - என்றும், பெரியதிருமொழி (4-5-2) - பிணை கொடுக்கிலும் போகவொட்டார் - என்றும் உள்ளதான ச்ருதி மற்றும் ஆழ்வார் பாசுரங்களால் வெளிப்படுத்தப்படும் இடமான பரமபதம் ஆகும். இப்படியாகத் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனுடைய இனிமையான அவளுடைய க்ருபை இல்லையென்றால் இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்களில் யாருக்கும் மேன்மை ஏற்படாது என்கிறார் ஸ்வாமி ஆளவந்தார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்